

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. 310/C1/138

Data: 07.02.2024

Prin adresa din 11.01.2024, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 3335/18.01.2024, Curtea de Apel Ploiești a înaintat Consiliului dosarul nr. 1160/42/2023, împreună cu Decizia Civilă nr. 4 din 05 decembrie 2023, prin care a fost declinată către CNSC soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de SRL, în contradictoriu cu, prin care petentul solicită: „aplicarea pârâtului a unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat; obligarea pârâtului la plata către subscrisa a unei penalități de 1000 lei, stabilită pe zi de întârziere pentru termenul maxim de 3 luni, socotit de la data încheierii privind stabilirea amenzii”.

În luarea deciziei, **CONSILIUL**, legal investit, a avut în vedere următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Curtea de Apel Ploiești sub nr. 20144/13.11.2023, depusă de SRL, cu sediul în municipiul,, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr., având cod de identificare fiscală ..., reprezentată legal prin ..., în calitate de lider al asocierii SRL – .. SRL, în contradictoriu cu, prin, cu sediul în mun., jud., reclamantul a solicitat, în temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, coroborat cu art. 906 alin. (2) Cpc și cu art. 68 din Legea nr. 101/2016, următoarele:

- aplicarea pârâtului a unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat;
- obligarea pârâtului la plata către reclamant a unei penalități de 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere pentru termenul maxim de 3 luni, socotit de la data comunicării încheierii privind stabilirea amenzii;

- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, reclamantul arată că asocierea SRL – ... SRL, al cărei lider este SRL, a elaborat și depus ofertă la procedura de atribuire având ca obiect „Proiectare și execuție pentru lucrări de „Consolidare terasamente și refacere DJ220, km 88+950 - 92+853, comuna Sărulești, Județul”, organizată de pârât în calitate de autoritate contractantă.

Susține că, prin adresa nr. 20061/12.12.2022, i s-a comunicat faptul că oferta sa a fost respinsă, ca inacceptabilă, în baza art. 134 alin. (6) din HG nr. 395/2016, pentru că ar fi modificat conținutul propunerii financiare.

Arată că a formulat contestație la CNSC împotriva rezultatului procedurii anterior menționat și că, urmare a soluționării contestației, Consiliul a pronunțat Decizia nr. 117/C1/3098 din data 16.01.2023, prin care a admis contestația, a anulat raportul procedurii de atribuire și actele subsecvente și a fost obligată autoritatea contractantă la reevaluarea ofertei sale cu respectarea prevederilor legale și a motivării aferentă deciziei pronunțate, în termen de 10 zile de la comunicare.

Menționează că hotărârea CNSC mai sus menționată nu a fost contestată, însă, în urma reevaluării propunerii sale financiare, oferta a fost din nou respinsă, ca inacceptabilă.

Acest nou rezultat al procedurii a fost contestat de petentă, CNSC admitând și această contestație, prin Decizia nr. 609/C1/354 din data 17.03.2023, prin care a anulat raportul procedurii și actele subsecvente și a dispus reevaluarea ofertei sale cu respectarea celor dispuse prin Decizia CNSC nr. 117/C1/3098 din data 16.01.2023, a legislației incidente și a motivării Deciziei nr. 609/C1/354 din data 17.03.2023, în termen de 10 zile de la comunicare.

Împotriva celei de a 2-a decizii CNSC, a formulat plângere, plângere care a fost respinsă, ca tardivă, de către Curtea de Apel Ploiești, prin decizia nr. 457/04.05.2023.

În urma reevaluării ofertei reclamantului, conform celor 2 decizii CNSC anterior menționate, a respins, pentru a 3-a oară, oferta contestatorului, acesta formulând cea de a 3-a contestație la CNSC, și aceasta fiind admisă, prin Decizia nr. 1478/C1/1349 din 29.06.2023, decizie care a fost atacată cu plângere, la Curtea de Apel Ploiești, de către autoritatea contractantă.

Prin Decizia nr. 631 din 17.08.2023, Curtea de Apel Ploiești a respins plângerea formulată de, instanța stabilind, în mod clar, faptul că autoritatea contractantă are obligația punerii în executare a măsurilor dispuse prin deciziile CNSC nr. 117/C1/3098 din data 16.01.2023, nr. 609/C1/354 din data 17.03.2023 și nr. 1478/C1/1349 din 29.06.2023 în sensul reevaluării ofertei petentului și întocmirii unui nou raport al procedurii.

Petentul subliniază că decizia Curții de Apel Ploiești își produce efectele din data de 17.08.2023, dată la care a rămas definitivă, până în prezent nu a fost executată obligația de executare a hotărârii judecătorești, nefiindu-i comunicat niciun raport al procedurii sau un alt motiv legal, din care să rezulte justificarea întârzierii, astfel că nu au fost respectate prevederile art. 214 din Legea nr. 98/2016; în Decizia CNSC nr. 1478/C1/1349 din 29.06.2023, a fost stabilit un termen imperativ de 10 zile pentru reevaluarea ofertei sale, în opinia sa fiind aplicabile dispozițiile art. 24 din Legea nr. 554/2004, al căror conținut a fost redat, care rezidă chiar din necesitatea respectării termenelor de executare, în vederea realizării eficiente și efective a drepturilor stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, într-un termen rezonabil, în acord cu prevederile art. 6 para. 1 din Convenție și cu practica CEDO în această materie.

În ceea ce privește competența de soluționare a prezentei cauze, susține că aceasta revine Curții de Apel Ploiești, fiind instanța de executare, stabilită în conformitate cu art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, aceasta fiind instanța care a soluționat fondul cauzei.

În ședința publică din 05.12.2023, Curtea de Apel Ploiești a invocat, din oficiu, excepția necompetenței sale materiale, asupra căreia s-a pronunțat cu prioritate, în conformitate cu prevederile art. 247 și 248 Cpc, astfel:

„Obiectul cererii, cu care este investită Curtea de Apel Ploiești de asocierea petentă este aplicarea autorității contractante - Județul a unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, precum și la plata unei penalități de 1000 lei, stabilită pe zi de întârziere pentru termenul maximum de 3 luni, socotit de la data comunicării încheierii privind stabilirea amenzii și la plata cheltuielilor de judecată, temeiul de drept fiind reprezentat de art. 24 alin. 3 din legea 554/2004, coroborat cu art. 906 alin. 2 NCPC și 68 din Legea 101/2016.

Asocierea petentă a susținut că în termenul de 10 zile stabilit de CNSC, prin decizia nr. 1478/C1/1349 din 29.06.2023, definitivă prin respingerea plângerii formulate de autoritatea contractantă, prin decizia 631/17.08.2023 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, Județul nu s-a conformat măsurilor de remediere dispuse de Consiliu, în opinia sa, fiind aplicabile prevederile speciale ale legii contenciosului administrativ.

Art. 24 din Legea nr. 554/2004 reglementează o procedură specială de executare silită în contenciosul administrativ, alin. (1) statuează că, în situația în care, în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Conform art. 25 din legea contenciosului administrativ, instanța de executare, care în materia contenciosului administrativ este potrivit art. 2 alin. (1) lit. Ț) cea care a soluționat fondul litigiului aplică, respectiv acordă sancțiunea și penalitățile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie și de încuviințarea executării silită de către executorul judecătoresc.

În prezenta cauză instanța de executare, cum este definită legal de art. 2 alin. (1) lit. Ț) din legea 554/2004 este instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ, respectiv Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, care prin decizia 1478/C1/1349 din 29.06.2023 a admis contestația formulată de asocierea petentă, a anulat raportul procedurii nr. 9005/15.05.2023 și actele subsecvente, a dispus reevaluarea ofertei depuse de asocierea contestatoare, cu respectarea întocmai a documentației de atribuire, a deciziei 609/C1/354/17.03.2023, a legislației incidente și a motivării deciziei, în termen de 10 zile de la comunicare.

Chiar dacă organizarea și funcționarea CNSC este reglementată prin legea 101/2016, acesta fiind conform art. 37 un organism independent cu activitate administrativ jurisdicțională, acesta poate fi calificat ca instanță națională, în sensul art. 267 din TFUE, cum a decis CJUE în hotărârea din 26.01.2023 pronunțată în cauza C-403/2021, Curtea Europeană fiind sesizată cu o cerere de decizie preliminară formulată chiar de consiliu, apreciindu-se că în raport de dispozițiile legii 101/2016 și ale regulamentului de ordine interioară al CNSC, respectiv art. 39 alin. (1), ce face trimitere la Codul administrativ, componența internă a consiliului, în sensul dispozițiilor din tratat, pare să fie garantată de art. 47 din Legea 101/2016, iar procedura de soluționare a contestațiilor în fața acestui organism respectă între altele principiile contradictorialității, garantării dreptului la apărare și imparțialității.

Având în vedere că CNSC este o instanță națională, cum a statuat CJUE în decizia precizată mai sus, iar actele contestate de petentă au fost anulate de consiliu, acesta dispunând măsuri de remediere, stabilind termen pentru a se efectua anumite operațiuni administrative de autoritatea contractantă, instanța constată că revine competența de soluționare a prezentei cereri, în conformitate cu art. 25 alin. (1) din legea contenciosului administrativ, Consiliului și nu Curții de Apel Ploiești, aceasta nefiind instanță de executare, în sensul art. 2 alin. (1) lit. Ț) din legea contenciosului administrativ, nesoluționând fondul litigiului de contencios administrativ, ci plângerea promovată de petentă împotriva deciziei CNSC, care reprezintă o cale specială de atac în materia procedurilor de achiziție publică reglementată de capitolul IV di legea 101/2016.

Față de aceste considerente, Curtea constată că nu este competentă material să soluționeze cererea petentei întemeiată pe art. 24 alin. (3) din legea contenciosului administrativ, instanța care a soluționat fondul litigiului este CNSC, care este o instanță națională, astfel că excepția necompetenței materiale invocată din oficiu, este întemeiată, urmând a fi admisă, iar în conformitate cu art. 132 NCPC se va declina competența de soluționare a cererii în favoarea CNSC”.

În consecință, prin dispozitivul Deciziei nr. 4 din 05.12.2023, Curtea de Apel Ploiești, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția necompetenței materiale a sa, invocată din oficiu, și a declinat cauza către Consiliu, unde a fost înregistrată la data de 18.01.2024, sub nr. 3335.

Prin adresa nr. 3962/C1/138/22.01.2024 și adresa nr. 3959/C1/138/22.01.2024, Consiliul a solicitat SRL și opinia cu privire la excepția necompetenței materiale a Consiliului.

..... SRL a răspuns, prin adresa înregistrată la Consiliu sub nr. 4358/23.01.2024, în sensul în care, CNSC ar fi competent material să soluționeze prezenta cauză, sens în care reproduce argumente din considerentele reținute de Curtea de Apel în Decizia nr. 4 din 05.12.2023.

... a răspuns, prin adresa nr. 1621/30.01.2024, înregistrată la CNSC sub nr. 5958/20.01.2024, opinând că, raportat la prevederile Legii nr. 101/2016, CNSC nu este competent să soluționeze prezenta cauză. Menționează că este de acord cu excepția necompetenței materiale a Consiliului național de Soluționare a Contestațiilor în ceea ce privește soluționarea cauzei.

Având în vedere cele de mai sus, Consiliul va lua în considerare următoarele:

....., în calitate de autoritate contractantă, a organizat procedura simplificată în vederea atribuirii contractului de achiziție având ca obiect: „Proiectare și execuție pentru lucrări de „Consolidare terasamente și

refacere DJ220, km 88+950 - 92+853, comuna Sărulești, Județul” cod CPV 45233330-1, elaborând, în acest sens, documentația de atribuire aferentă și publicând în SEAP, anunțul de participare simplificat/22.07.2022, conform căruia valoarea estimată a procedurii este 9.794.688,79 lei. Conform cap. II.2.5 din anunț, criteriul de atribuire al contractului este „prețul cel mai scăzut”.

Având în vedere prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 potrivit căroră *„Consiliul se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și de fond, iar când constată că acestea sunt întemeiate, nu mai procedează la analiza pe fond a cauzei*, Consiliul a procedat, cu întâietate, la verificarea competenței sale în soluționarea contestației cu care a fost investit.

În acest sens, Consiliul reține prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 potrivit căroră *„Prezenta lege reglementează remediile, căile de atac și procedura de soluționare a acestora, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune, precum și organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor”* și cele ale alin. (2) al aceleiași norme juridice, potrivit căreia *„Prezenta lege se aplică și cererilor având ca obiect acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și celor privind executarea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor”*.

Cu privire la soluționarea contestațiilor formulate pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, menționată la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, anterior reprodus, Consiliul reține prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 potrivit căroră *„Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al unei autorități contractante sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, potrivit prevederilor prezentei legi”*.

Totodată, cu privire la acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, reglementare ce se regăsește la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va reține,

ca relevante, prevederile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, potrivit căruia: *„Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, anularea, nulitatea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante sau în circumscripția căruia are sediul social/domiciliul reclamantului, prin completuri specializate în achiziții publice, în termen de 45 de zile”.*

Din analiza comparativă a normelor juridice anterior reproduse, Consiliul reține că, spre deosebire de soluționarea contestațiilor cu privire la procedurile de atribuire, a căror competență alternativă aparține atât CNSC, cât și instanței (relevante în acest sens fiind prevederile art. 12 alin. (1) și cele ale art. 49 alin. (1) și (2) din Legea nr. 101/2016), în cazul cererilor având ca obiect acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, competența aparține doar instanței de contencios administrativ și fiscal, text statuat la art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016.

Din analiza cererii de chemare în judecată formulată de SRL, Consiliul reține că acesta este nemulțumit, în esență, de faptul că autoritatea contractantă nu a pus în aplicare măsurile dispuse prin deciziile definitive pronunțate anterior, aspect care ar putea, eventual, să fie încadrat în categoria „(...) cererilor având ca obiect acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire (...)” menționată la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, a căror soluționare nu este în competența Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, ci este în competența instanței de contencios administrativ și fiscal.

În acest sens, Consiliul reține, drept relevante, prevederile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, care limitează, în mod expres și limitativ, competența CNSC doar la activitatea de soluționare a contestațiilor cu privire la procedurile de atribuire a contractelor.

Faptul că CNSC are în competența sa doar activitatea de soluționare a contestațiilor cu privire la procedurile de atribuire a contractelor, rezultă și din textul art. 26 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, care dispune astfel:

„Cu respectarea principiului disponibilității, Consiliul examinează din punctul de vedere al legalității și temeiniciei actul atacat și poate:

- a) pronunța o decizie prin care îl anulează în tot sau în parte;*
- b) obliga autoritatea contractantă să emită un act/să adopte măsurile necesare restabilirii legalității, cu indicarea clară și precisă a operațiunilor care urmează a fi realizate de autoritatea contractantă;*

c) anula procedura de atribuire, în situația în care nu este posibilă remedierea actului atacat”.

Or, cererea de chemare în judecată declinată de către Curtea de Apel Ploiești către CNSC nu este o contestație cu privire la o procedură de atribuire a unui contract, ci este o cerere de acordare a despăgubirilor pentru repararea unor prejudicii cauzate în cadrul procedurii de atribuire, aspect reglementat la art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 potrivit căruia *„Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind executarea, anularea, nulitatea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante sau în circumscripția căruia are sediul social/domiciliul reclamantului, prin completuri specializate în achiziții publice, în termen de 45 de zile”.*

Prevederile legale anterior menționate sunt în concordanță cu cele ale art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care dispun, în sensul *„Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.*

Față de cele de mai sus, Consiliul reține distincția clară dintre:

- art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 53 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 care stabilește în sarcina instanței de contencios administrativ competența privind procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire și
- art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, care limitează, în mod expres, competența CNSC la activitatea de soluționare a contestațiilor cu privire la procedurile de atribuire a contractelor coroborat cu art. 26 alin. (2) din același act normativ care stabilesc în mod limitativ soluțiile care pot fi pronunțate de către Consiliu.

Pe de altă parte, Consiliul reține că SRL și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „La cererea creditorului, în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) și care nu au fost respectate în mod culpabil, instanța de executare, prin hotărâre dată cu citarea părților, aplică persoanei juridice, autorității sau instituției publice, după caz, o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalități, în condițiile art. 906 din Codul de procedură civilă, pentru un termen maximum de 3 luni, socotit de la data comunicării încheierii privind stabilirea amenzii”.

În ceea ce privește sintagma „*instanța de executare*”, din textul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Consiliul reține definiția de la art. 2 alin. (1) lit. Ț) din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „*instanță de executare - instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ*”.

În continuare, se reține că termenul „*instanța*” din sintagma „*instanța care a soluționat fondul litigiului de contencios administrativ*” nu poate fi interpretat, în mod generic, deoarece, a fost definit în mod precis la art. 2 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 554/2004 astfel: „*instanță de contencios administrativ, **denumită în continuare instanță** - Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel și tribunalele administrativ-fiscale*”.

Prin urmare, pentru a putea fi considerată instanță de executare, în sensul definiției de art. 2 alin. (1) lit. Ț) din Legea nr. 554/2004, respectiva instanță trebuie să respecte, mai întâi, definiția de la lit. g) a aceleiași norme juridice, prin care, este asociată denumirea prescurtată „*instanță*” sintagmei termenului „*instanță de contencios administrativ*”, în contextul și cuprinsul Legii nr. 554/2004.

În ceea ce privește Hotărârea pronunțată de CJUE în cauza C-403/21, în care s-a reținut că CNSC „(...) poate fi calificat drept „*instanță națională*” (...)”, Consiliul reține că analiza instanței comunitare a avut ca scop admisibilitatea cererii preliminare, iar sintagma „*instanță națională*” este definită la considerentul 39 din respectiva hotărâre, astfel: „*După cum reiese din jurisprudența constantă a Curții, pentru a aprecia dacă organismul de trimitere în discuție are caracterul unei „instanțe” în sensul articolului 267 TFUE, aspect care ține doar de dreptul Uniunii, Curtea ia în considerare un ansamblu de elemente cum sunt originea legală a acestui organism, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie*

1966, *Vaassen- Göbbels*, 61/65, *EU:C:1966:39*, p. 395, și *Hotărârea din*

21 ianuarie 2020, *Banco de Santander*, C- 274/14, *EU:C:2020:17*,

punctul 51)".

Prin urmare, caracterul de „instanță” stabilit, în cazul CNSC, prin Hotărârea pronunțată de CJUE în cauza C-403/21, nu se confundă cu semnificația sintagmei „instanță” definit de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și nici nu extinde competența CNSC-ului la aplicarea de amenzi și acordarea de despăgubiri, astfel cum solicită petentul din prezenta cauză, ci, se referă strict la posibilitatea de a formula întrebări preliminare în temeiul art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, potrivit căruia:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire

la:

(a) interpretarea tratatelor;

(b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune (...)".

Or, prin Hotărârea C-403/21, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a constatat că CNSC poate fi calificat drept „*instanță națională*” în sensul articolului 267 TFUE, cu alte cuvinte îndeplinește ansamblul de elemente enumerate la considerentul 39 (originea legală a acestui organism, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența acestuia), cu mențiunea expresă că analiza efectuată de CJUE privind caracterul unei „*instanțe*” în sensul articolului 267 TFUE, ține doar de dreptul Uniunii.

Rezultă că CNSC nu este instanță de contencios administrativ, astfel cum este definită aceasta la art. 2 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 554/2004, iar, în lipsa acestui caracter, nu poate fi considerată nici „*instanță de executare*”, astfel cum este aceasta definită la art. 2 alin. (1) lit. Ț) din același act normativ, definiție care face, la rândul său, trimitere la definiția instanței de la lit. g) anterior menționată.

Față de dispozițiile de mai sus, competența de soluționare a CNSC se limitează doar la contestațiile depuse în cadrul unei proceduri de atribuire, astfel cum sunt acestea definite de art. 68 din Legea nr. 98/2016, și nu la aplicarea de amenzi și acordarea de despăgubiri.

Adăugăm că prevederile documentelor care stau la baza demersului, nu acordă Consiliului competență de soluționare a cererii formulată în temeiul lor. Dat fiind că normele de competență „*ratione materie*” sunt de ordine publică, părțile nu pot deroga de la acestea, în sensul extinderii competenței Consiliului la soluționarea de cereri ce vizează aspecte/demersuri nereglementate de către legea privind organizarea și funcționarea acestuia.

Prin urmare, în cauză nefiind aplicabile prevederile Legii nr. 101/2016 privitor la soluționarea contestațiilor și având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, pe care și-a întemeiat SRL cererea de chemare în judecată, competența materială aparține Curții de Apel Ploiești, în calitate sa de instanță de contencios administrativ care s-a pronunțat, cu privire la fondul cauzei, în Decizia nr. 631 din 17.08.2023, aceasta fiind instanța de executare, conform art. 96 pct. 1 Cpc coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. g) și lit. Ț) din Legea nr. 554/2004.

Cele expuse mai sus formează convingerea Consiliului că soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de SRL nu intră în sfera sa de competență materială și, constatând lipsa sa de competență în judecarea cauzei, urmează ca, raportat la dispozițiile art. 68 din Legea nr. 101/2016, ce prevăd completarea dispozițiilor legii speciale cu cele de drept comun, în lipsa unor dispoziții exprese, coroborate cu dispozițiile art. 131 din Codul de Procedură Civilă și cu art. 12 alin. (3) din Legea nr. 101/2016, dată fiind excepția lipsei sale de competență materială în soluționarea cererii de chemare în judecată, urmează să o transmită pe aceasta, împreună cu dosarul constituit, instanței de judecată competente.

Date fiind cele ce preced, Consiliul urmează a face aplicarea art. 96 pct. 1 Cod procedură civilă coroborat cu art. 12 alin. (3) din Legea nr. 101/2016 și va declina competența de soluționare a cererii de chemare în judecată formulată de SRL, către Curtea de Apel Ploiești.

Raportat la art. 133-135 C. proc. civ., Consiliul constată ivirea unui conflict negativ de competență între CNSC și Curtea de Apel Ploiești, motiv pentru care, va dispune trimiterea dosarului cauzei către Înalta

Curte De Casație Și Justiție, în vederea soluționării acestui conflict negativ de competență.

Fără pronunțare asupra fondului cererii.

Pentru aceste motive
în baza documentelor depuse de părți,
CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

DECIDE:

Raportat la art. 133-135 C. proc. civ. coroborat cu art. 68 din Legea nr. 101/2016, constată existența unui conflict negativ de competență între Consiliu și Curtea de Apel Ploiești, motiv pentru care, dispune trimiterea, de îndată, a dosarului cauzei către Înalta Curte De Casație Și Justiție, în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

Fără cale de atac.

Obligatorie.

**Complet de soluționare a contestațiilor
în domeniul achizițiilor publice:**

Consilier de soluționare

.....

PREȘEDINTE

.....

Consilier de soluționare

....

Redactat practicaua deciziei

....

Redactată în 4 (patru) exemplare originale, conține 11 (unsprezece) pagini